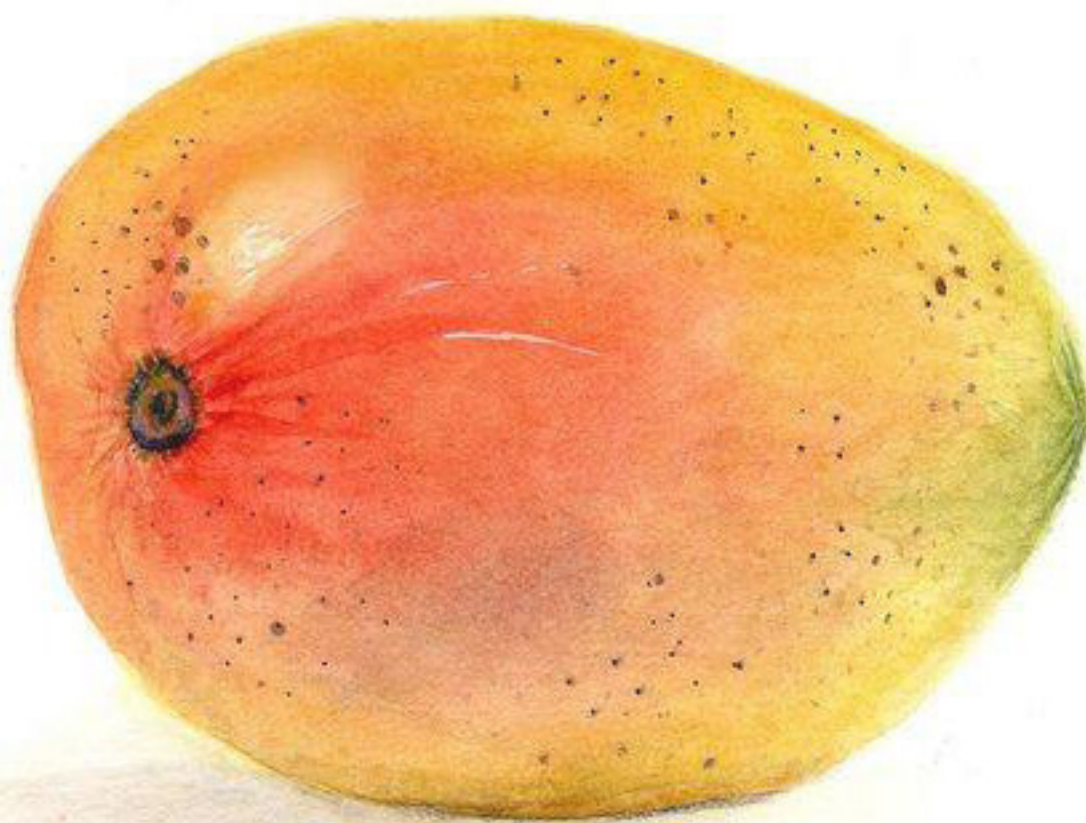

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

mango

úvod

Je to vlastně chvílička, co tento školní rok začal, bylo před námi deset měsíců testů, zkoušení, výletů, besed, přednášek, ale také neskutečné zábavy s kamarády. Než jsme se stačili pořádně nadechnout a rozkoukat, tak je tady červen a vytoužené prázdniny na dosah. Potřebujeme je všichni, studenti i vyučující. Volně se nadechnout, nevstávat brzy, nervat do hlavy nové a nové poznatky, cestovat, bavit se, nudit se, jen tak být...

ADAPTAČNÍ KURZ PRVNÍCH ROČNÍKŮ

Jako již tradičně hned na začátku září vyjely první ročníky stmelit své nové kolektivy, trochu se poznat, pobavit a připravit se na další čtyři roky, které společně jako třída stráví. 1.A a 1.B se tedy 9. září vydaly do rekreačního střediska Březová, které skýtá mnoho možností adrenalinové zábavy a kde zkušení instruktoři připravili mnoho teambuildingových her. Během tří dnů jsme absolvovali vysokolanové centrum, nízká lana, paintball, lukostřelbu, vzduchovky, rafty, lezeckou stěnu, večerní diskotéku, rambodráhu, skok do neznáma, airsoft a nejednu hru zaměřenou na rozvoj kolektivu, spolupráce a důvěry .

Tento projekt je spolufinancován Evropským sociálním fondem a státním rozpočtem České republiky.

ANTHROPOS

Jak se žilo v pravěku, jak vypadali naši předci, co jedli, jak lovíli, jak se bavili, jaká byla jejich kultura, co si oblékali a mnoho dalších otázek nám zodpověděla exkurze do brněnského Anthroposu, kam se ve středu 12. října 2016

vydali studenti třídy tercie v rámci výuky původu a vývoje člověka. Zde si prohlédli trvalou expozici o vývoji lidského rodu a předcích člověka. Také se dozvěděli řadu poznatků o světě našich předchůdců, o jejich životním prostředí, rostlinách a živočiších, kteří je obklopovali.

Pro studenty byl připraven pracovní list, který vyplňovali informacemi, jež vyhledávali u vystavených exponátů. Kdo měl vyplněný pracovní list v předstihu, dostal další doplňující bonusové otázky.

Tento projekt je spolufinancován Evropským sociálním fondem a státním rozpočtem České republiky.

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

PRAHA

Čtvrté ročníky a Praha, rovnice, která platí každý rok a každý rok má stejný úspěch. Poslední společný výlet před maturitou, poslední společně prožité zážitky, úžasné chvíle strávené v nádherném hlavním městě.

V ranních hodinách 2. listopadu 2016 se 21 studentů čtvrtých ročníků Moravského gymnázia Brno s.r.o. pohodlně usadilo do žlutého autobusu Student agency a nechalo se odnášet směr Praha. Tento zájezd byl především zaměřen na poznávání památek a historie, ale stal se také zajímavým kulturním zážitkem, a to díky návštěvě dvou divadelních představení.

Denní program exkurze byl naplněn poznáváním památek, studenti se tak mohli kochat například pohledem na Prahu z malebného Vyšehradu, na jehož hřbitově jsou uloženy ostatky spousty slavných osobností. Měli možnost prohlédnout si a projít historické centrum - Staroměstské náměstí, Pražský hrad, Karlův most, Kampu a přilehlé uličky a také se zúčastnit zajímavých komentovaných prohlídek - židovského muzea a Národního divadla.

O nevšední večerní kulturní zážitek se postarala návštěva dvou divadelních představení. Ve středu 2. listopadu jsme v divadle Pod Palmovkou zhlédli moderní zpracování divadelní klasiky Večer tříkrálový od W. Shakespeara a následující den všechny uchvátil působivě zpracovaný muzikál Fantom opery.

4. listopadu navečer unavení, krapet nevyspalí, ale určitě plní nevšedních zážitků jsme se vrátili zpět domů, poslední společný výlet za námi a tvrdá dřina vedoucí k úspěšně zdané maturitě před námi!

BESEDA K 17. LISTOPADU

Svoboda. Jedno slovo a přitom jeho význam má vliv na tolik oblastí našeho života, můžeme studovat, co chceme, cestovat, kam chceme, číst na co máme chuť, říkat co chceme. A přitom to ne vždy bylo samozřejmé. Sametová revoluce nám přinesla svobodu a je dobré na to nezapomínat a nebrat ji jako samozřejmost. Právě proto se také dne 18. listopadu 2016 se na půdě Moravského gymnázia konala beseda, které se aktivně zúčastnilo také vedení Moravského gymnázia Brna s.r.o. – jednatel společnosti Ing. Jaromír Jeřábek a ředitel školy RNDr. Miroslav Štefan.

Beseda byla zaměřena především na období normalizace, tj. na 70.- 80. léta 20. století, a soustředila se zejména na každodenní život normalizačního člověka, jenž vyvrcholil událostmi 17. listopadu 1989. Celou akci moderoval Mgr. Milan Kalandřík.

Tento projekt je spolufinancován Evropským sociálním fondem a státním rozpočtem České republiky.

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Úvodem se žáci stručně seznámili s kulturní a mediální situací v Československu po nástupu komunistů k moci v období od února 1948 až do konce roku 1968 (Mgr. M. Janků). Poté následovala diskuze k normalizačnímu životu v ČSSR, jež byla dokreslována dobovými ukázkami dokumentů (např. fronta na toaletní papír, nošení dlouhých vlasů, prodej bonů veksláky, recitace budovatelských veršů apod.). Vedení školy se do diskuze a do průběhu akce průběžně zapojovalo: Ing. Jeřábek např. zavzpomínal na situaci v Brně těsně kolem 17. listopadu 1989 nebo případně na to, jaká byla atmosféra na normalizačních vysokých školách atd. a donesl studentům ukázat dobová papírová platidla (peníze a bony). RNDr. Štefan studentům zarecitoval budovatelské verše a uvedl několik svých zážitků z předlistopadových dní.

Na besedu se krátce dostavila také Mgr. Hana Blaudeová a studentům popovídala o tom, jak Sametovou revoluci prožívala coby studentka vysoké školy v Brně.

Na závěr besedy jednatel společnosti Ing. Jeřábek zmínil některé konspirační teorie možného plánování následného průběhu Sametové revoluce a studentům byl doporučen ke zhlédnutí nový česko-polský dokument „Bratříček Karel“ (2016), který v současných dnech vstupuje do kin a který se zabývá méně známými životními osudy Karla Kryla.

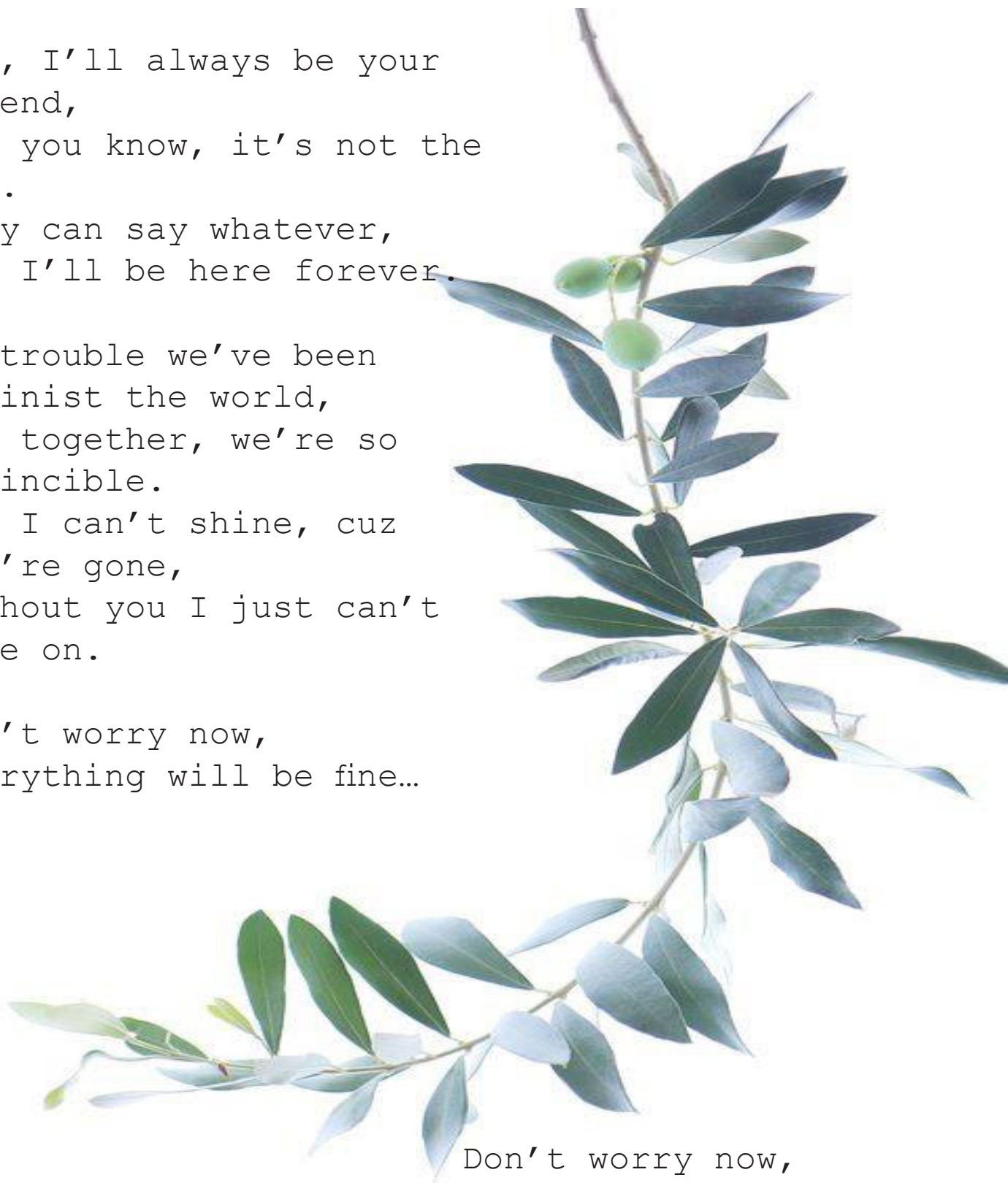
Beseda probíhala v příjemné atmosféře, studenti se mohli zeptat přítomných na jejich vlastní zážitky, případně si mohli navzájem říci, jak dané události vnímali jejich blízcí. Akce byla pro přítomné přínosná právě svým tématem každodennosti předrevolučních dní a studenti si z ní odnesli spoustu zajímavých informací.

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Yes, I'll always be your
friend,
Cuz you know, it's not the
end.
They can say whatever,
But I'll be here forever.

In trouble we've been
against the world,
But together, we're so
invincible.
Now I can't shine, cuz
you're gone,
Without you I just can't
move on.

Don't worry now,
Everything will be fine...

Don't worry now,
Everything will be fine...

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Anglie

Ani ne tak otázka Pojede se do Anglie? Ale spíše už je: Kam se pojede do Anglie? Zajímá každý rok studenty naší školy. Mají rádi angličtinu a rádi jezdí do anglicky mluvících zemí. Letos pro ně vyučující angličtiny opět připravili zajímavý výjezd.

A tak 6. listopadu 2016 se 45 studentů Moravského gymnázia zúčastnilo poznávacího zájezdu do Velké Británie, který byl zaměřen na poznávání kultury, historie a geografie Anglie a zároveň poskytl díky ubytování v hostitelských rodinách studentům možnost procvičit si komunikační schopnosti v anglickém jazyce.

návštěvníků, kteří se připravovali na večírek, nebo si v části the Kingmaker mohli prohlédnout, jak asi hrad a jeho obyvatelé vypadali v polovině 15. století.

Tento projekt je spolufinancován Evropským sociálním fondem a státním rozpočtem České republiky.

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Program zájezdu obsahoval památky od těch nejstarších – Stonehenge, římské lázně ve městě Bath, první vysokoškolská kolej v Oxfordu – po ty nejnovější – vyhlídka na památky Londýna ze slavného London Eye.

Mezi nejzajímavější části programu patřila návštěva hradu Warwick, který má tisíciletou historii, kterou mohli studenti objevovat v rámci několika prohlídkových okruhů, například v části Royal weekend party si mohli prohlédnout pokoje z viktoriánské éry doplněné o voskové figuríny návštěvníků, kteří se připravovali na večírek, nebo si v části the Kingmaker mohli prohlédnout, jak asi hrad a jeho obyvatelé vypadali v polovině 15. století.

Neméně důležitou součástí programu byla návštěva města Stratford upon Avon, ve kterém se narodil slavný dramatik William Shakespeare, jelikož letos probíhá výročí 400 let od jeho úmrtí v roce 1616. V tomto městečku studenti navštívili Shakespearův rodný dům, poté následovala tematická procházka městem kolem památek spojených se Shakespearem a jeho rodinou.

Poslední den byl jako obvykle věnován hlavnímu městu Velké Británie, Londýnu. Studenti si zde vyzkoušeli cestování londýnským metrem i jízdu lodí po Temži. Při procházce městem navštívili nejznámější památky – Buckinghamský palác, Trafalgarové náměstí, Čínskou čtvrt' a Soho, Westminsterský palác a opatství, Big Ben, Downing Street a další.

Tento projekt je spolufinancován Evropským sociálním fondem a státním rozpočtem České republiky.

BESEDY, PŘEDNÁŠKY, VYUKOVÉ PŘEDMĚTY...

Nedílná součást výuky všech ročníků. Během školního roku je jich spousta, uvolní atmosféru, poučí a někdy i pobaví. Co zajímavého bylo pro studenty letos připraveno?

1) Umět se vhodně oblékat, vyjadřovat a vystupovat je v dnešní době velice důležité a právě na tuto oblast byla zaměřená beseda s Markétou Pařízkovou. Paní Markéta Pařízková je majitelkou FASH ME, firmy, která pořádá semináře profesionálního stylu oblékání, semináře etikety stolování, stylingu, líčení a sebe prezentace.

Pro naše studenty si připravila přednášku na téma etikety a stolování. Prezentace byla doplněna obrázky a fotografiemi, oživena otázkami. Studenti se zapojovali, diskutovali. Paní Pařízková velmi dobře propojila teoretickou část etikety s praktickými radami, například s faktem, že člověku znalost pravidel etikety a chování může pomoci v získání lepší pozice zaměstnání.

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

2) Ekologie, globální problémy lidstva, ničení planety. Přesně to bylo téma výukového programu v centru Lipka. Dne 16. listopadu se 18 studentů kvarty Moravského gymnázia Brno s.r.o. pořádalo ekologické centrum Lipka. Program trval tři hodiny a jeho cílem bylo studentům přiblížit složení vzduchu, látky, které vzduch a životní prostředí znečišťují a způsoby, jak by bylo možné zabránit dalšímu znečišťování.

První aktivitou bylo rozpoznávání různých vůní a zároveň se při této činnosti studenti rozdělili do skupinek, ve kterých pak dále pokračovali v dalších úkolech. Každá skupinka obdržela pet láhev obsahující různé potraviny (čočka, rýže, fazole...), podle velikosti a množství dané potraviny měli studenti určit, kterou složku vzduchu daná potravina asi představuje. Další část aktivit – tentokrát formou her měla studentům přiblížit látky, které naše ovzduší znečišťují, jakým způsobem a jak by bylo možné tomu zabránit.

Po krátké přestávce následovala druhá část, kterou tvořila velká týmová hra trvající hodinu. Každá skupinka představovala jeden stát a na počátku jim bylo vysvětleno, jaký je jejich postoj na světové scéně. Poté každá skupinka obdržela dva pracovní listy představující 2 problémy, se kterými se jejich stát potýká. Každý problém byl

zastoupen dvěma látkami přítomnými ve vzduchu. Cílem hry bylo za pomoci dostupných prostředků nebo vlastními nápady přispět k vyřešení přítomnosti těchto látek v ovzduší. Maximum získaných bodů pro každou látku bylo 10. Tyto body bylo možné získat třemi způsoby: pomocí vědy a výzkumu, inovací v technologiích a osvětou.

Výsledky plnění úkolů posuzovala posudková komise složená z pracovníků Lipky a pedagogického dozoru. Na závěr hry se jednotlivé státy sešly na konferenci a zhodnotily dosažené výsledky. Byl vyhlášen nejúspěšnější stát, oblast a látka.

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

- 3) Prima měla možnost si na vlastní kůži vyzkoušet výukový program s názvem Dobrodružná cesta.
- 4) 2. AB měly možnost nahlédnout do fungování Ústavního soudu.
- 5) Prima se vydala do Diecézního muzea. Prohlídka byla zaměřena na umělecké slohy a zajímavost Petrova.
- 6) Studenti tercie zase měli možnost zjistit, co to znamená Když se řekne sex.:--)
- 7) Prima si na nedostatek exkurzí a besed rozhodně stěžovat nemůže, a tak byli také prozkoumat Botanickou zahradu.

Bylo toho opravdu hodně.

Tento projekt je spolufinancován Evropským sociálním fondem a státním rozpočtem České republiky.

SPORTUJU, SPORTUJEŠ, SPORTUJEME...

Nejen duševní potrava je důležitá, ale také tělo potřebuje dostat svůj díl, a proto se vyučující tělocviku každoročně snaží studentům zajistit pestrý sportovní program. Co všechno absolvovali letos?

- 1) Futsalový turnaj chlapců
- 2) Holky změřily síly v přehazované
- 3) V prosinci využily letošní tuhé zimy, nazuli brusle a vyrazili na led
- 4) V dubnu si kluci vychutnali fotbalový turnaj
- 5) Tradičně vyšší i nižší gymnázium vyrazilo na lyže

Začátkem února proběhl pravidelný lyžařský výcvikový kurz, kterého se zúčastnili studenti nižšího gymnázia – především studenti sekundy a tercie. Lyžařský kurz se konal v lyžařském středisku Veigtch , Lachtal a Kreischberg . Studenti byli rozdělení do 2 družstev. V rámci lyžařského výcviku byli studenti rovněž natočeni videokamerou, aby si sami udělali představu o stylu své jízdy a měli tak větší možnost odstranit své nedostatky (8.2.)

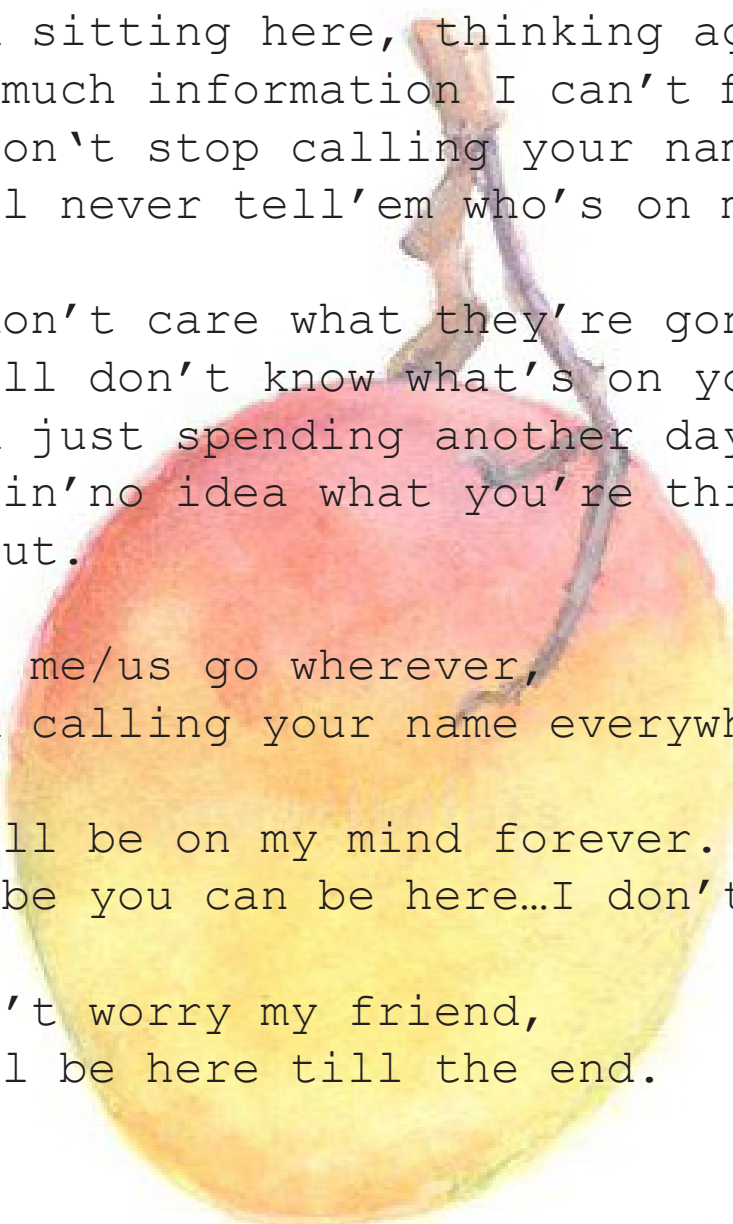
Studenti vyššího gymnázia absolvovali pravidelný lyžařský výcvikový kurz v rakouských Alpách. Kurzu se účastnili především studenti prvních ročníků, kterým byl kurz primárně určen, a doplnění byli studenty z vyšších tříd. V průběhu pěti dnů měli všichni možnost zdokonalit své lyžařské a snowboardové dovednosti, rozšířit si povědomí o zásadách pobytu v zimní přírodě a v neposlední řadě také upevnit vztahy se svými spolužáky a lépe se vzájemně poznat. Během kurzu navštívili studenti několik

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

lyžařských středisek (Mölltal Gletscher, St. Jacob a Matri Kals). Výuka lyžování probíhala ve 3 družstvech rozdělených podle úrovně lyžování v dopoledních a odpoledních hodinách s pravidelnou polední pauzou. Třetí den bylo lyžování v odpoledních hodinách zkráceno. Součástí výcviku bylo hned v úvodu seznámení s lyžařskými pravidly FIS o chování v horském prostředí a na sjezdovkách. Dále mohli studenti vyslechnout povídání o počátcích a historii lyžování a předposlední večer zúročit své vědomosti o zimních sportech v krátkém kvízu o symbolické ceny. Studenti dostali také základní informace o lyžařské výstroji a výzbroji.

Některé další sportovní aktivity na studenty ještě čekají v posledním červnovém týdnu, sami si je vybrali, mají o ně zájem, takže je budou určitě bavit a další a další si jistě užijí o prázdninách.

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

I'm sitting here, thinking again,
so much information I can't find.
I won't stop calling your name
I'll never tell'em who's on my mind.

I don't care what they're gonna say,
Still don't know what's on your mind,
I'm just spending another day,
Havin' no idea what you're thinking
about.

Let me/us go wherever,
I'm calling your name everywhere I
go,
It'll be on my mind forever.
Maybe you can be here...I don't know.

Don't worry my friend,
I'll be here till the end.

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

I když někomu přijde zbytečné číst nebo dokonce něco psát, tak to tak není. Čtení podporuje vaši fantazii, rozšiřuje obzory, obohacuje slovní zásobu, přináší chvíle oddechu a pohody a přenesse vás tam, kam se v reálném prostoru a času nemáte šanci nikdy dostat.

Takže naštěstí i letos se našlo pár nadšenců, kteří něco napsali nebo si připravili něco na recitaci a přinesli svou kůži na trh. Za snahu a odvahu se zaslouží uznání všichni, ale na prvních třech místech se mohli umístit jen někteří. Jak se dílo zdařilo, můžete posoudit sami z prací vítězů.

Příjemné počtení...

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

L
I
T
E
R
Á
R
N
Í

S
O
U
T
Ě
Ž

Tento projekt je spolufinancován Evropským sociálním fondem a státním rozpočtem České republiky.

CHLADÍKOVÁ

Všechno bylo šedé.

Šedá obloha, jaká z brzkého jara bývala vždycky. Kdysi černé oblečení, které jsme všichni nosili tak moc, že už zešedivělo. Šedý popel z cigarety, který Damian právě odklepal do zašedlého popelníku.

„Fakt si nedáš, Theo?“ Jeho slovo rázně prořízla hustou atmosférou, a vyřknutí mého jméno mi dalo najevo, že nám bylo lépe potichu. Jenomže Damian Wright na pohodlí ostatních nikdy nehleděl. „Dneska je dost dobrej den pro začátek, nezdá se ti?“

Doby, kdy jsem ho mohla nazvat svým kamarádem, byly dávno pryč. Teď pro mě byl jen partnerem v unii, která zajišťovala, že nikdo z nás nezůstane sám, pokud se tak nerozhodne. V unii, která v tomhle zpropadeném městečku znamenala život a smrt. Stejně nás však nemusela zachránit.

„Ne.“ odpověděla jsem stroze. Jeho neustálé nabídky mi lezly krkem. „Nepřijde mi, že by člověk mohl nějaký den označit jako vhodný k započetí cesty k rakovině.“

„Možná bys měla přestat být tak úzkostlivá, a prostě se přes to přenést.“ Cítila jsem, jak se ve mně napnul kašdický sval, snad až na ten, co kontroloval slzy. Nebrečela jsem, když jsem měla. Když to ode mě všichni očekávali. Ale teď bych se byla schopná složit jako malé dítě, jen kvůli jedné, dobře mířené větě. „Kromě toho, tvůj táta byl nekuřák. Možná, že umřel právě proto.“ „Nech ji být, Dame.“ ozvala se Clare. Ona, na rozdíl ode mě, dnes už brečela hodně. Nikdy předtím jsem ji brečet neviděla. Nebrečela, když je její otec opustil, když si její matka našla nového chlapa, ani když ji ten chlap začal obtěžovat. Sužoval mě pocit, že pro ni něco, čemu se dalo snadno předejít, bylo tak závažné.

„Měli byste jít. Máma za chvíli přijde domů.“ rázně jsem vstala, snažice se zakrýt svoji slabost. Damian mě nesmí vidět brečet

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

a Clare s Maxem se už dneska plakali dost.

„Holčička nás vyhazuje, co? Snad si nemyslíš, že nevím, že se teď půjdeš zavřít do pokoje s tou svojí kočkou a říkat jí, jakej jsem to idiot.“

„Mohl by jsi aspoň dneska mlčet?“ vyjela jsem na něj. Všichni tři už byli pryč z terasy, včetně dnes mlčícího Chrise. Z té jsme se vždycky koukali na dlouhou, příjezdovou cestu, co vedla k našemu domu. „Jednou jedinkrát. Kvůli Ellie.“

Jejich siluety pomalu zmizely ve, stále se zhoršující, tmě. Teď jsem tu byla sama, obklopena lesy a mihotavými světélky v dálce, která mi napovídala, že tam někde je Lakenville.

Kdybych se teď rozkřičela, nikdo by mě neslyšel. Stejně jako nikdo, snad až na naši starou kočku Maisie, neslyší silné vrzání schodů směřujících do prvního patra, tak by si nikdo nevšiml mého volání o pomoc.

Její fotka byla to první, co mé oči spatřily, když jsem vešla do svého pokoje. Vypadala tam přesně tak, jakou jsem si ji pamatovala. Zamyšlená, smutná, ale ustavičně tvrdící, že je v pořádku. Když vás někdo třikrát ujistí, že se nic neděje, jak máte rozklíčovat, že je to přesně naopak? Ellie Harlow. Kudrnaté lokny, a ty děsivé oči, které vždycky plavaly po hladině ze slz, co se je tak snažila nevypouštět ven. Ta Ellie Harlow, kterou jsme našli před šesti dny s rozřezanými žilami, poslední dopis vyrytý do pomalu rozmrzající hlíny nějakou spadlou větví.

I ona už byla šedá, jak tam tak ležela. Na zem padaly šedé kapky, které v sobě skrývaly jedovaté zplodiny z města. Svět se nezdál černobílým, ale jen šedivým.

Jedinou barevnou součástí mého světa tak zůstala vzpomínka na její rty, které byly věčně promodralé zimou. Na modré rty, které celou dobu prosily o pomoc.

My jsme ji tupě ignorovali, až už bylo moc pozdě. I my jsme, nakonec, zešedivěli.

KATEŘINA CHYBÍKOVÁ

Tajemství starého deníku

Pomalou jsem začala otevírat oči. Neměla jsem tušení, kde jsem. Když jsem se trochu vzpamatovala z těch příšerných křiklavě bílých stěn, přišlo mi podezřele divné, že každý kdo tu projde je oblečený v té hrozně depresivní barvě. Po chvíli jsem zjistila, že to místo kde se nacházím, je nemocnice. Přišla se na mě podívat zdravotní sestra a asi pochopila, že mi teď není úplně do smíchu. Zmohla se jen na pár slov o vylepených zvířatech na skleněných dveřích do chodby. Vždyť je mi 19 let, vážně si myslela, že by mě rozveselila nějaká vylepená zvířata? Na to už jsem snad trochu stará ne? Chtěla jsem si chvíli odpočinout, ale v tu chvíli mě vyrušilo skřípavé otevírání dveří, do kterých se opatrně vkrádal malý hnědovlasý mužík s bílým pláštěm. Byl to můj doktor. Z dálky jsem zahlédla jeho blýskající se cedulku s nápisem Mudr. Adam Novák. Za ním vzcházel do pokoje můj táta. Předtím než oba vešli, byl slyšet jejich krátký dialog na chodbě. Určitě se nejednalo o nic dobrého, neboť táta měl uplakané oči. Už to nebyl ten veselý člověk, kterého jsem si pamatovala z dětství. Od té doby co mi ve 12 letech umřela máma, už se nesmál tak jako dříve. V domnění, že spím se ke mně oba dva přibližovali velice tiše a pomalu. Opatrně jsem otevřela oči, koukla se na tátu a sípavým hlasem se zeptala, kde jsem a co se stalo. Táta přistoupil k mé posteli, pohlédl mi do očí a řekl: „Vybourala ses na snowboardu, vzpomínáš?“ Promluvil ke mně táta. Chvilí jsem přemýšlela a poté přikývla. Doktor prohlásil, že mám otřes mozku a modřiny, ale prý budu v pořádku. „Netrap se Madison,“ řekl táta. „Pamatuj, jak ti to říkávala maminka.“ „Madison je výjimečné jméno, pro výjimečnou dívku,“ odpověděla jsem

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

tátovi. Moje jméno mělo dlouhou historii. Táta mi ten příběh vyprávěl asi milionkrát, ale mohla bych ho poslouchat celé hodiny. „Madison, musím ti něco říct,“ řekl můj doktor sklesle. Podíval se na mého tátu, kterému začaly stékat slzy po tváři. Byl chvíli ticho a pak řekl: „tvůj tatínek je už dlouho vážně nemocný, má cukrovku.“ Teď začínaly stékat slzy po tváři i mně. Táta roztřeseným hlasem řekl, že by maminka nechtěla, abych se takhle trápila a on také ne. Pak se zeptal doktora kolik času mu ještě zbývá. „Zhruba dva až pět let,“ oznámil smutně doktor. S pláčem jsem se zachumlala pod příkrývku. Takhle mi to říkávala maminka. Když pocítujete velkou vnitřní bolest zachumlejte se pod příkrývku. To zabírá. Úplně nejlíp vám ale bude, když někoho láskyplně obejmete. Lepší lék neznám. Zůstalo mi po ní jediné a to rady k nezaplacení. Pár dní na to nás propustili domů. Cesta autem byla tichá, dokud táta nezačal konverzaci. „Madison, dokud jsem tady, moc bych si přál, aby ses ke mně chovala jako kdybych neumíral, všechno bylo v pořádku a ty bys necítila žádnou bolest.“ Dokud je tady, chtěla jsem, aby byl šťastný a tak jsem mu slíbila, že udělám vše, co si jen bude přát. Už od malička jsem se snažila být ke každému laskavá a vstřícná. Ve škole jsem díky tomu byla středem posměchu a šikany. Spolužáci mé laskavosti zneužívali a já se nechala. Už jsem si toho hodně prožila a za ty léta se poučila. Nato, že mi je teprve 19 let jsem podle táty celkem vospělá. Z kabelky jsem vytáhla klíče a otevřela dveře od bytu. Sice jsem byla pryč jen pár dní, ale připadalo mi to jako půl roku. Přišli jsme domů, objednali si pizzu a celý den se společně koukali na naše oblíbené filmy. Druhý den jsem šla do školy a opět se mi všichni posmívali. Tentokrát za to, že prý mám moc dlouhé vlasy. Myslím si, že když už se mi jednou chtějí posmívat, měli by si vymyslet aspoň něco trochu smysluplného. Jejich hlavy asi nic normálního nedokázaly vymyslet. Každým dnem to bylo horší a horší, ale vždy mi zvedl náladu pohled do tátových

veselých očí. Milovala jsem ho nade všechno. Posledních pět let mi každým dnem po večerech vyprávěl příběhy, které zažil na

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

na svých cestách po světě. Například jednou mi popisoval jeskyňu, do které by se moc rád podíval. Říkal, že tam je svět úplně jiný, než jak ho známe. Spousta dosud neobjevených rostlin, krápníků, minerálů a drahých kamenů. Já jsem byla jediná, kdo mu to všechno věřil. Každé slovo, které vypustil z pusy, pro mě bylo jako něžné pohlazení, po kterém přišlo bodnutí, neboť můj mozek nedokázal odstranit hroznou pravdu a to, že umírá. Život šel dál a já jen sledovala, jak se mi táta ztrácí před očima. Posledních pár dní jsem ho v noci chodila pravidelně kontrolovat a dávat léky, co mu předepsal jeho doktor. Ten osudný den jsem ho jako obvykle šla v noci zkontrolovat. Vyšla jsem skřípavě schody, které vedly k jeho pokoji. Vešla jsem a tác s vodou a léky upustila na zem. Táta byl pryč. Rychle jsem seběhla schody do kuchyně a začala tátu hledat po celém domě. Po chvíli hledání jsem si povšimla otevřených dveří na terasu. V dálce jsem viděla houpací křeslo, ve kterém seděl. Rozběhla jsem se k němu. Pohlédla jsem na jeho bledou tvář a vyděšeně otevřené oči, jejichž pohled směřoval na nádhernou noční oblohu plnou třpytivých hvězd. Měl na sobě tričko, které jsme mu vyrobili společně s mámou. „Tati, tati co se děje? Jsi v pořádku? Nenechávej mě tady prosím,“ křičela jsem na něj s pláčem. V tu chvíli jsem pochopila, že už se neprobudí. Brečela jsem a hystericky křičela. Jako by mě bodaly tisíce nožů a jehel. Byla to nesnesitelná bolest. Začala jsem být mírně agresivní. Zamířila jsem do kuchyně a tam rozbila vše, co se mi dostalo pod ruku. Když jsem rozbila poslední talíř v poličce, všimla jsem si obálky, kterou přinesl vítr na práh dveří. Se zvědavostí jsem ji zvedla a otevřela:

Má nejdražší Madison,

až tenhle dopis budeš číst, nejspíš už budu mrtvý. Moc tě miluji. Byla si pro mě nejdůležitější člověk na světě. Už teď mi moc chybíš. Chtěl jsem odejít při pohledu na krásnou noční oblohu plnou neobjevených tajemství. Zůstaň jaká jsi, lepší dceru bych si nemohl přát. Život není jednoduchý, ale já vím, že to zvládneš. Prosím, najdi tu jeskyňu, o které jsem ti vyprávěl a

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

a ukaž světu, jak se v nás obou mýlil. Pod postelí se nachází můj trezor, ve kterém najdeš něco, co ti usnadní hledání. Kód je 156241. Prosím odpusť mi, že jsem tě opustil tak brzy.

Po přečtení dopisu jsem usnula vyčerpáním. Ráno hned po snídani jsem šla hledat tátův trezor. Byl v jeho pokoji. Neváhala jsem, zadala kód a opatrně otevřela kovová dvířka. Trezor byl plný věcí. Jako první jsem si všimla starých kazet s nahrávkami z mého dětství. Na všechny jsem se podívala. Při sledování jsem se necítila tak sama a připadalo mi, že jsou tu máma i táta se mnou. Kazety nebyly zdaleka celý obsah trezoru. Byl také plný fotoalb naší rodiny. Na dně ležela asi ta nejdůležitější věc v celém trezoru. Tátův starý cestovní deník. S velikou opatrností jsem ho vytáhla z trezoru. Po odfouknutí vrstvy prachu jsem spatřila fotku mě a maminky na první straně. Neohroženě jsem deník otevřela. Nad krásnými nákresy jeskyní a rostlin, mi zůstával rozum stát. V deníku jsem našla spousty útržků z map se zakreslenými červenými křížky. Přečetla jsem si i o jeskyni, do které mě táta poslal. Nemohla jsem si nevšimnout pana Lukase Spencera. To byl podle deníku tátův nejlepší přítel a cestovní společník. Lukas bydlí v Egyptě, kde se nachází i zmiňovaná jeskyně. Táta by mi snesl modré z nebe, čili jsem nad ničím nepřemýšlela, koupila si letenku, sbalila nejnnutnější věci včetně deníku a vyrazila na letiště. Let byl dlouhý, ale dělala jsem to pro tátu a to za to stojí. Po příletu na egyptské letiště bylo hrozné se dívat na všechny ty lidi, na které s otevřenou náručí čekali přátelé či rodina. Neměla jsem čas sledovat štěstí druhých, protože by mi jinak ujel autobus do egyptského města Káhira, ve kterém bydlí Lukas Spencer. Bylo hrozné horko. Čili byla pro cestující cesta autobusem utrpení. Na horko jsem ale úplně zapomněla, když přistoupila moc sympatická skupina lidí. Jmenovali se: Emily, Chad, Ashley, Michael a Daisy. Čirou náhodou uměli anglicky a tak jsme si celou cestu povídali. O Egyptě mi řekli úplně všechno. Následně vytáhli z tašek spousty dobrot jako například egyptský chléb Aysh či lahodný typicky egyptský falafel. Od všeho mi dali ochutnat.

Tento projekt je spolufinancován Evropským sociálním fondem a státním rozpočtem České republiky.

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

„To jídlo je neobyčejně lahodné,“ prohlásila jsem. „To jsme moc a moc rádi,“ odpověděl Michael. Po sněžení všeho jídla jsem jim pověděla celý svůj příběh. O tátovi, trezoru, jeskyni i deníku. Byla jsem opravdu překvapená, že mě poslouchali. Moc se mi ulevilo. Všechno jsem to v sobě celou dobu dusila a konečně mi bylo lépe. Byli velice chápaví a měli se mnou soucit. „Už jsme tady,“ zajásala Daisy. Po vystoupení z autobusu jsme se rozloučili. Popřáli mi hodně štěstí a poté odkráčeli ke sloupům, kde na ně čekali velbloudi, kteří je měli přemístit do rodinné chatrče u řeky Nyl. Já neotálela a pokračovala ve své cestě. Začala jsem se čtením jmenovek na dveřích chatrčí v okolí, ale Spencer nikde. Ptala jsem se kolemjdoucích a místních lidí, avšak opět marně. „Říkal tu někdo Lukas Spencer?“ ozval se neznámí hlas. Otočila jsem se a za mnou stála černovlasá dívka štíhlé postavy s velkými slunečními brýlemi. „Ahoj, já jsem Debbie Spencerová, Lukasova dcera,“ řekla ta dívka. „Já jsem Madison,“ odpověděla jsem zdvořile. Debbie se mě vyptávala, proč tu na celou vesnici vyřvávám Lukas Spencer. Neměla jsem jinou možnost, než povědět jí celý příběh jako jsem to vyprávěla v autobusu. Když jsem skončila, Debbie se na mě s otevřenou pusou vyjeveně dívala, jakoby měla zástavu srdce. Zeptala jsem se jí, jestli je v pořádku a ona přikývla. „Máš mapu?“ zeptala se Debbie. Z batohu jsem vytáhla deník, z něho kousek mapy a následně ho podala Debbie do ruky. Chvíli si ho prohlížela. „Tvoje mapa není celá,“ dodala potom. „Já vím,“ ujistila jsem Debbie. „To není možné“ řekla si pro sebe Debbie. Popadla mě za ruku a rozběhla se. Všechno se vysvětlilo, když mě zavedla do své chatrče. Ze starého šuplíku vytáhla něco podobného papíru. Když jsem se podívala pořádně, zjistila jsem, že to co držím v ruce je druhá část mapy k jeskyni. S Debbie jsme se na sebe podívali a bylo jasno. Vzali jsme si batohy a vyrazili. Nikdy jsem nic krásnějšího neviděla, ta jeskyně byla přesně taková, jak jí táta popisoval. Plakala jsem štěstím. Daly jsme mapu archeologům. Dosud neobjevené rostliny jsou teď díky biologům v muzeu a s Debbie jsme nejlepší kamarádky a dodnes spolu objevujeme nová místa, rostliny a mnoho dalšího. Táta by na mě byl pyšný.

Tento projekt je spolufinancován Evropským sociálním fondem a státním rozpočtem České republiky.

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

ADÉLA POKORNÁ

Pohádkář

V posledním domě vesnice bydlí urostlý starší muž. Je to chlap jako hora, obrovské pazoury, ramena široká jako budoáry v Paříži, tělo ale ne příliš svalnaté, dalo by se říci, že s věkem spíše zakulacené a nohy jako dvě dlouhé klády. Není to ale žádný hrubián, lidé se ho nebojí, právě naopak. V obličeji má vždy milý úsměv ze zakřivených rtů, které se skrývají pod velkým kulatým nosem. Není to zdaleka jediná věc, která na něm byla zvláštní, ale první čeho si na něm všimnete je jeho robustní dlouhý kožený plášť koňakové barvy. Ať je zima, lidé chodí zabalení do huňatých bund a na nosech málem rampouchy rostou či je léto, muži vytáhnou svá letní tílka a ženy krátké sukně a celí uchvácení pracují na zahradách svých domečků, ta zvláštní figura z posledního domu má vždy ten svůj dlouhý kožený kabát koňakové barvy. Je tak tajemný, že nikdo ani nezná jeho pravé jméno, všichni mu říkají jen Pohádkář. Proč ale Pohádkář? Přeci, každý večer se u něho v chalupě schází děti i dospělí, domácí i přespolní, vnoučata, které sem přijela za babičkou či dědečkem na prázdniny, turisté i pocestní, které do vesnice zavedla cesta či bludný kořen. A Pohádkář šáhne do hlubin kapes z vnitřní strany svého dlouhého koženého kabátu koňakové barvy a vytáhne ... co jiného než pohádku.

K Pohádkářovi chodily na pohádku na dobrou noc už babičky malých obyvatel vesnice jako malá děvčata, i jejich babičky za jejich mladí a zase i jejich babičky. Pohádkář tu vždy byl od nepaměti a nikoho ani nenapadlo přemýšlet nad tím, že by tomu tak nebylo nebo dokonce nemělo být. Pohádkář četl pohádky dekády a za ty dekády vždy zvítězilo dobro nad zlem. Princ zvítězil v souboji nad drakem, zlí páni byli z království vyhnáni, nepřátelské ďáblové vojsko poraženo. Pohádka se vždy vznášela pak nad obecenstvem jako růžový obláček kouře.

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Jak ale časy ubíhaly, Pohádkář měl ve své chaloupce stále méně zájemců o dobronoční pohádku. Děti v obecenstvu ubývalo, dospělých by napočítal na prstech jedné ruky. Ale kam se všichni poděli? Sám Pohádkář si pokládal tuto otázku každý večer, když dočetl jeho pohádku a před jeho krbem sedělo vždy nejméně o jednoho človíčka méně. Bez ničí pomoci na ni ale našel odpověď. Lidé vyměnili příběhy za biografy, a potom za televizi. Nikdo už nechtěl poslouchat jeho příběhy, když ještě zajímavější mohli vidět na stříbrném plátně či doma u svého krbu sedíc na své pohovce. Kromě pohádek nyní ale lidé vidávali i mnohem více tragických a smutných příběhů a netrvalo dlouho a i realita sama se proměnila v jeden velký tragický příběh. Nad vesnicí se začala stahovat velká černá mračna a lidé přestávali věřit na dobrý konec. Uvidí ještě někdy prince porazit draka? Budou zlí páni ještě někdy vyhnáni z království? A hlavně, zvítězí konečně nad tím ďáblovým vojskem? I Pohádkář pomalu přestával věřit v šťastné konce. Pohádky už nepovídal mnoho lidem, i to ho sužovalo, a tak už ne všechny jeho příběhy mývaly veselé zakončení.

Jednou, když dovyprávěl jednu z jeho mnoha povídek, seděly v jeho světnici už jen tři malé holčičky. Jedna z nich se rozbrečela. V tu chvíli si Pohádkář uvědomil, že tu na světě není přece proto, aby kvůli němu děti plakaly. Pohádky mají končit dobře, od toho jsou to pohádky. A tak šáhnul do své druhé velké kapsy kabátu, vytáhl z něho pestrobarevný kapesník a podal ho mladé slečně. A začal povídat další, tentokrát veselejší pohádku a pak další a to ještě veselejší. Povídal takto celou noc, že nakonec děti nešly ani spát. Povídal o tom, jak udatní rytíři vždy porazí trojhlavé saně, jak zlí lidé vždy dostanou zavučenu a pak je ale stejně dobro napraví a hlavně, že ďáblovo vojsko, co seká lidem hlavy, nikdy nemůže vyhrát. Možná se to někdy ve skutečnosti stane, možná ne, ale od toho jsou tu pohádky, aby napravily realitu. A děti se smály, smály se všechny tři, smály celou noc. Holčičky roznesly zprávy o úžasné probdělé noci po celé vesnici a hned další den měl Pohádkář ve své chaloupce

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

o pár párů dětí více. A následujícího dne přišli zase mnozí další a pak mnozí další a pak další a potom i jejich rodiče i prarodiče. Netrvalo dlouho a Pohádkářův dům byl zase o večerech plný lidí. Není se čemu divit, všichni chtěli slyšet, o tom, jak dobro vždy zvítězí nad zlem. Chtěli slyšet o udatných rytířích a dobrých lidech se zlatým srdcem a odvážných činech, které vykonali. Obyvatelé vesnice, mladí i staří, domácí i přespolní, všichni začali zase Pohádkářovým příběhům věřit a když někdo něčemu opravdu věří, určitě se to stane... nebo alespoň v pohádkách je tomu tak.

MAREK HAVLÍČEK

Moje vztahy ke zkratkám

Byl krásný světlý den s usměvavým sluníčkem, jehož paprsky se odrážely od čerstvě napadaného sněhu. Den jako stvořený pro zimní sporty. Chvilí jsem tedy lyžoval „obyčejně:“ odbočka, dolů, nahoru, odbočka, dolů, nahoru, odbočka a tak pořád dokolečka. A pak přišla ta pravá jízda přes moje „zkratky.“

Já tato místa nazývám „zkratky,“ ale jsou to vlastně spíše jejich opaky. Popravdě jsou to většinou úzké, ale hodně rozvětvené cesty. To, co na nich mám ale velmi rád, není jejich šířka nebo rozmanitost ani to, že většinou vedou přes les, ale jejich chaotická podoba. Ještě nikdy jsem neviděl dvě stejné. A díky jednomu zážitku, co se mi ve „zkratce“ stal, jsem se dozvěděl o zkratkách jednu důležitou věc. Strmé hrbolky mnohdy i jen dvacet centimetrů vysoké jsou významnější při jízdě na lyžích, než si kdo myslí.

Jako zkušený lyžař jsem se řítíl k nejbližší zkratce. Pojmenoval jsem ji: Mc SKOKAN, kvůli jejímu nevelikému skokánu, co má hned na svém začátku. Letěl jsem k němu jako blesk. Sníh byl dobrý, kámen ani náhodný kus dřeva, největší škůdci mé skluznice, nebyli nikde k nalezení. Ovšem nepočítal jsem s jediným drobným detailem – malou holčičkou v růžové kombinézce.

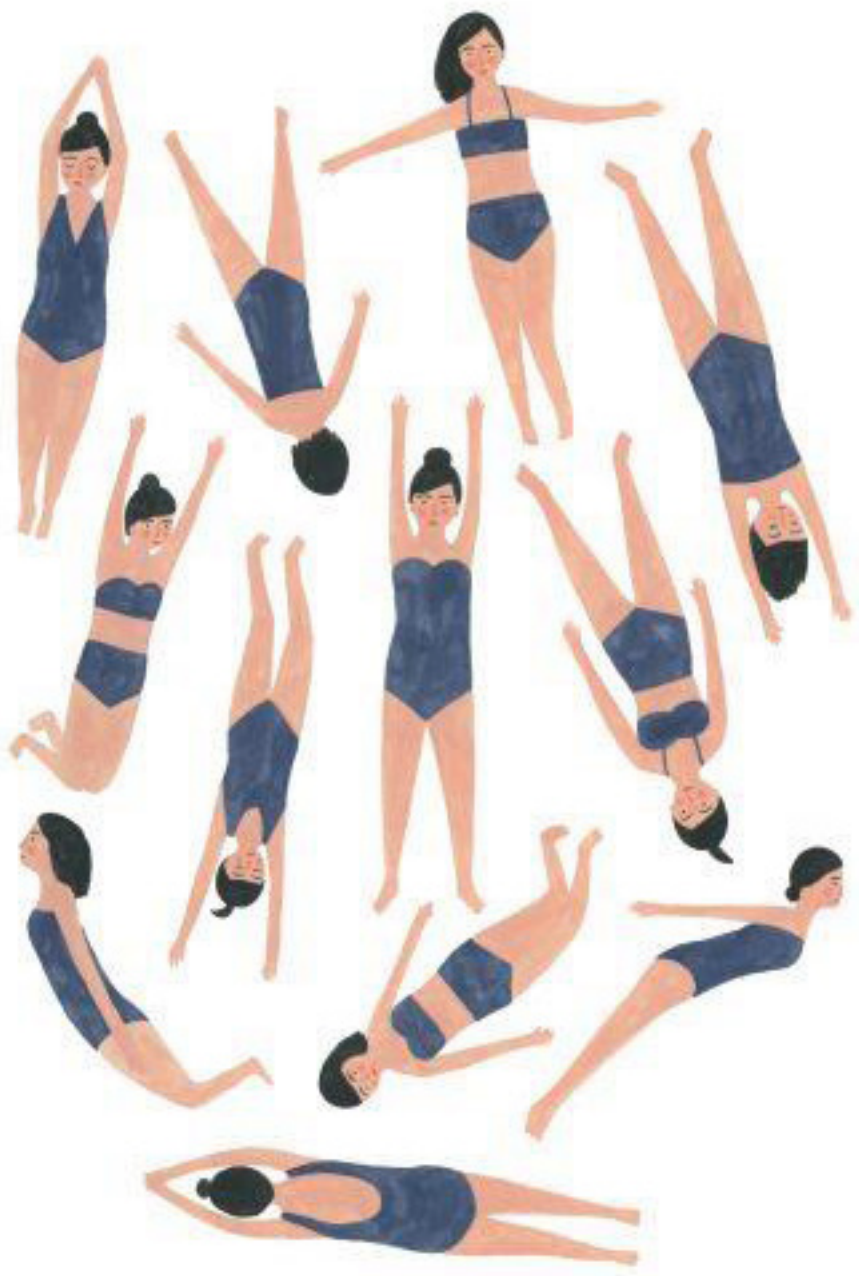
Nekompromisně mě předjela, vjela na „můj“ skokánek a já, díky jejímu rozhodnutí, neměl mnoho na výběr. Volil jsem ze dvou variant. Buď ji srazím, nebo se pokusím o svižnou zatačku. Vybral jsem číslo dvě samozřejmě. Dokázal bych to, nebýt zrak prakticky nerozeznatelného hrbolku, do kterého jsem zabořil své vypůjčené lyže a letěl jsem. Ale vše, co letí, musí nakonec i klesnout. Po celé ploše svého obličeje jsem se projel další

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

tři metry, přesně jako z nějaké grotesky. Pohled na mě musel být přímo komický.

A nakonec k tomu jde dodat jenom to, že druhý den jsem měl rýmu jako trám J

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

a teď už jen opalovačky...